TARSOLY

A HÁLÓ LAPJA — 2013 NOVEMBER

EGY BOGOZÓ NAPLÓJÁBÓL

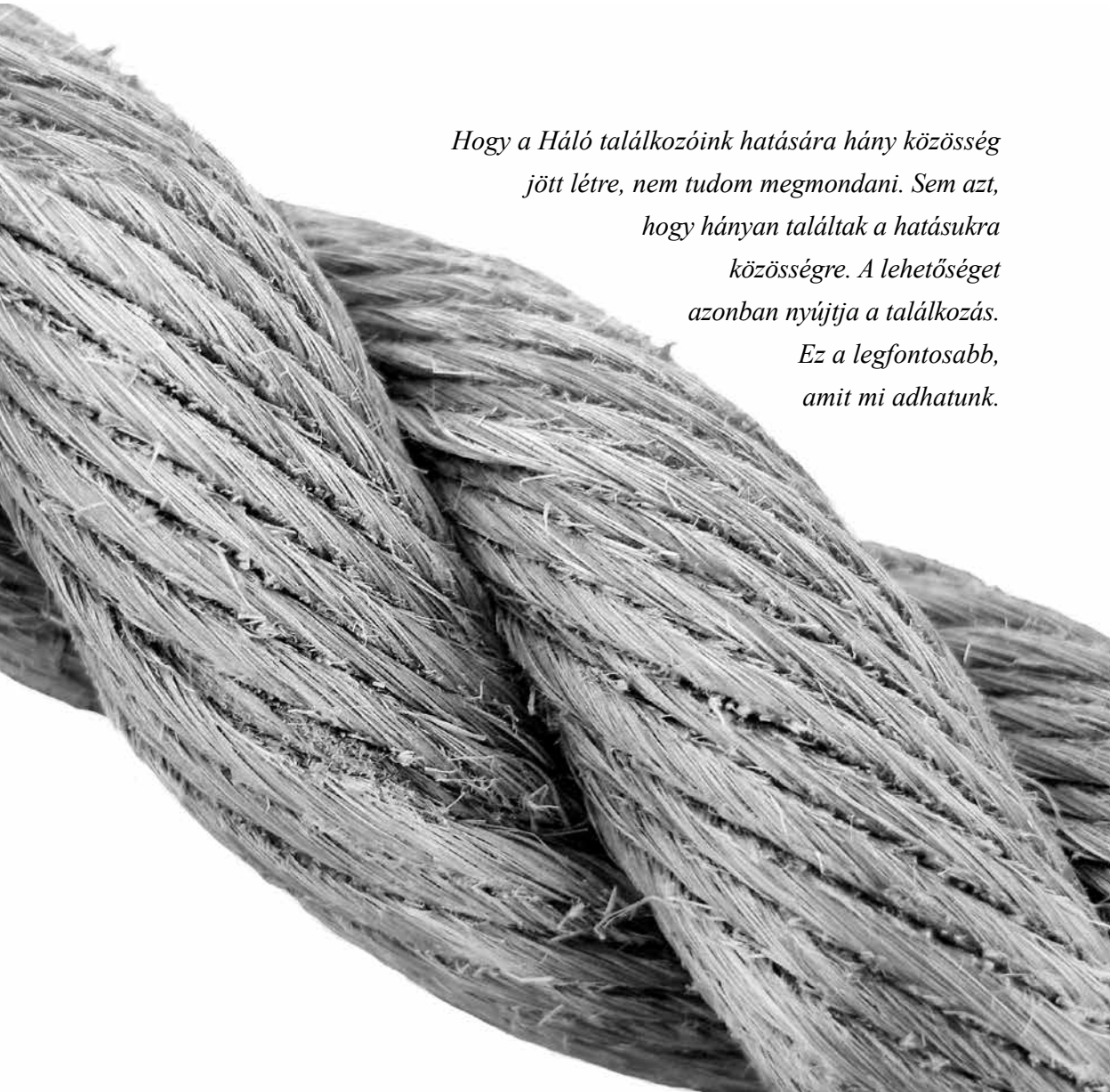

Hogy a Háló találkozóink hatására hány közösség jött létre, nem tudom megmondani. Sem azt, hogy hányan találtak a hatásukra közösségre. A lehetőséget azonban nyújtja a találkozás. Ez a legfontosabb, amit mi adhatunk.

Kedves Olvasó!

Évek, évtizedek óta beszélgetünk arról, hogy mit is jelent ez a szép szó: bogozó. Nekünk például tetszik. Még akkor is, ha nincs benne egyik szótárban sem, és még olyan hálós definíció sem létezik, ami alapján könnyedén eldönthető lenne, hogy XY bogozó vagy sem. A szó mégis jelent valamit, amit mindannyian értünk vagy legalábbis érzünk.

teltetek (képzeletbeli) naplótokba. Találtunk is benne sok-sok idézetet. Volt itt vallomás, volt ima, volt nekünk tetsző dolog bőven. Jártunk vendégségben egy közösségnél, amelyben bogozó is bujkál, és megkérdeztük őket, hogy nekik ez milyen érzés. Megpróbáltuk körbeutazni a Kárpát-medencét. Ellátogattunk egy csodamasina segítségével még a jövőbe is, hogy meglessük, milyen lesz egy bogozó élete ötven év múlva.

Azt gondoltuk, hogy a mostani Tarsoly számban sok-sok magyarázkodás helyett megkérdezünk Titeket, Bogozókat, hogy Ti miket jegyze-

És Te? Te már tudod, hogy miért is vagy Te bogozó?

a szerkesztőség

Megnyílnak a határaim...

Közel tíz éve vagyok kapcsolatban a Kárpát-medencei Háló mozgalommal. Azt mondhatom, hogy kezdetektől bogozó vagyok, amiért hálát érzek, mert sok mindent megtapasztalhattam közösségről, Kárpát-medencei érzésről, barátságról, szervezésről, magyarságról, egymás támogatásáról.

Amikor mindezeket lépésről-lépésre felfedeztem, úgy éreztem, kilépek kis világomból és a határaim megnyílnak. Ma is így érzem minden egyes találkozásban. Ha pedig megkérdeznek, miért jó nekem a Háló, a találkozás, csak azt tudom mondani, hogy azért éri meg valami másról lemondani és elmenni egy találkozóra, mert megnyílnak a határaim, épülök.

Szerencsés helyzetben találtunk egymásra a Hálóval, mivel egyházi munkakörben dolgozom. Ez nagy segítségemre volt a kapcsolatok szempontjából. Már volt egy adatbázisunk az egyházmegyében élő közösségekről, így sokkal könnyebb volt elérni és megszólítani a tagokat a közösségvezetőkön keresztül. Az is segített ebben, hogy majdnem minden közösségvezetőt személyesen ismertem. Ennek jótékony hatása megmutatkozott az első találkozókon, ahol több mint százan találkoztunk. Ha visszatekintek, minden találkozónk tartalmas volt, társaimmal beleadtuk önmagunkat, képességeinket a szervezésbe. Akik pedig részt vettek töltekeztek és ismerkedtek. Ezt többen, többször visszajelezték. Bogozó csapatunk – a szatmári kerületben – időközben 9–10 fős lett, akikkel ma is bogozó-társaknak tartjuk magunkat és próbálunk rendszeres kapcsolatban maradni.

Ha naplót írtam volna, akkor a következő eseményeket biztosan feljegyeztem volna. A Kárpát-medencei találkozó szervezése Nagyváradon – itt éltem át igazán a

partiumi bogozó csapattal való kapcsolatom, kapcsolatunk mélyülését. De ide tartoznak a partiumi bogozó találkozóink meghitt pillanatai és együttgondolkodásai. Aztán feljegyeztem volna azokat a kis kezdeményezéseinket, amikor egy-egy helyi találkozónk után megpróbáltuk a kapcsolatot tartani a helyi közösségekkel, és törekedtünk valamit együtt csinálni. Ilyen volt egy adventi kézműves foglalkozásunk, amelyre a belépő valamilyen tartós élelmiszer volt, amit a Szatmári Máltai Segélyszolgálat számára gyűjtöttünk, és azt örömmel fogadták a máltai önkéntesek. Aztán azt a szerintem fergeteges partiumi betlehemes bemutatót, amelyre a környékről és egész Partiumból jöttek betlehemesek, hogy megmutassák, hogyan ápolják a hagyományokat, és mi lehettünk a házigazdák. Aztán a következő évben, ennek mintájára, ovisoknak és kisiskolásoknak szerveztünk egy adventi kézműves foglalkozást, és az érdeklődő szülőknek beszélgetést. Szép volt ez is. Vagy egy nagyböjti lelki találkozást, melyre aki tudott, zsírt és savanyú káposztát hozott, amelyből a végén jót falatoztunk. Szép volt és ötletes is, de valahogy nem maradt rendszeres egyik sem. És leírtam volna a közös filmnézéseinket, kirándulásainkat, kántálásainkat, amelyeket csak magunkért szerveztünk. Vagy Móni leánybúcsúztatóját, amikor mi lányok, olyan jót beszélgettünk, nevettünk. És persze nem feledkeztem volna meg a helyi találkozóinkról, melyeknek mindig jó témái és jó műhelyei voltak. Legalábbis mi így láttuk és tapasztaltuk.

Jól esett most visszaemlékezni ezekre. Látom benne az életet, különbözőségünk gazdagságát.

Ma azt tudjuk megtenni, hogy próbálunk rendszeresen találkozni.

Az évi Háló találkozónkkal kapcsolatban már év elején elkezdünk ötletelni, és mindig körbejárjuk azt a kérdést, hogy mi is a célunk a Háló találkozóval. Mindenki valahogy megtalálta a helyét a bogozói munkában: van, aki szeret ülni, gondolkodni, megvitatni, jó kérdéseket feltenni; van, aki nagyon gyakorlati, vagy művészi, és van, aki szinte ötletgyáros. Minden év elején megpróbáljuk megtervezni az évünket, azonban érezzük időbeli és állapotbeli korlátainkat. Legalább évi négy tevékenységet megpróbálunk tervezni, amiből aztán létrejön kettő. És azt is látjuk, hogy olyan sok és sokféle programkínálat van városszerte és egyházi berkekben, hogy nehéz egy újabb, netalán érdekesebb programot kitalálni. Az idén az fogalmazódott meg bennem, hogy az emberek azzal foglalkoznak és arra szánnak időt, ami iránt el vannak kötelezve. Többre sem idő, sem érdeklődés nem jut. Minden bizonnyal régi igazság ez. Bennem most tudatosodott. És az is idén volt számomra a legnyilvánvalóbb, hogy azok jöttek el a találkozóra – legalábbis, ami a helybelieket illeti –, akik közösségi társaink és barátaink. Akik között persze mindig akad egy-két új arc, de nagyobb létszámról nem beszélhetünk.

Hogy a Háló találkozóink hatására hány közösség jött létre, nem tudom megmondani. Sem azt, hogy hányan találtak a hatásukra közösségre. A lehetőséget azonban nyújtja a találkozás. Ez a legfontosabb, amit mi adhatunk.

S hogy értelme van még mindig a Háló találkozóinknak, azt számomra az mutatja, hogy nem veszítettük el a lelkesedést, mindig vannak új ötleteink és hiszünk abban, hogy hiányozna a „világnak”, ha egyszeriben lemondanánk róla.

Hálás vagyok a Háló elindítóiért, és azért a lelkületért, amit itt ismerhettem meg. Hálás vagyok bogozótársaimért Kárpát-medence szerte és mindazokért, akik közelebbről vagy távolabbról, de tagjai a Hálónak.

Kujbus Márta

Egy bogozó jegyzeteiből

Az időutazó indulásra kész. Egy szempillantás, és máris 2063-ban találjuk magunkat. Lépjünk be Bogoz Ódor otthonába, és olvassunk bele a jegyzeteibe. Tessék? Hogy ezt nem szabad? Hogy nem illik más naplóját kinyitni? Ez igaz, de figyeljünk csak! Hozzáérek ehhez a fehér falfelülethez, és máris egy óriási táblagéppé válik. Csak kimondom a kulcsszót: „bogozó”, és máris elénk tárulnak Ódor gondolatai. Ha ezeket nem szerette volna megosztani másokkal, biztos talált volna egy tucatnyi módszert, hogy titokban maradjanak.

A csapat…

Micsoda ajándék, hogy nem kell egyedül dolgoznom. Bogozó csapatunkra, ha bárki rátekint, egy park elevenedik meg előtte. Egy gyönyörű park, amely tele van hatalmas, árnyékot, biztonságot nyújtó fákkal, élénk színekben pompázó virágokkal, „titkos kincseket rejtő” bokrokkal. Mindegyik segíti a másikat. Így, együtt vagyunk összhangban. Látjuk a rügyeket, de látjuk a lehulló szirmokat is. Együtt örülünk a tavasz lendületének, és egymás mellé kuporodunk a hótakaró alatt.

Egyikünk gyors, precíz, határokat szerető, míg másikunk rugalmas, mindig mindenre kész… Van, aki bátor, aki mellett ott áll a félénk. Ezek a különbözőségek tesznek bennünket igazán naggyá. Ez a változatosság tart bennünket örökös mozgásban.

A feladat…

Az éberség a munkában nagyon fontos egy bogozó számára. Szeretem a filmeket. Pörögnek az események. Lehet, hogy egyik pillanatban egy nyüzsgő nagyvárosi utca forgataga ejt rabul, a következő percben pedig már egy csendes, nyugodt, „eseményektől mentes” falucska közösségének hétköznapja tárul elém. Lehetek külső szemlélője is az eseményeknek, hisz nem én vagyok a szereplő, nem az én világom. Az igazi kihívást az jelenti számomra, amikor kezembe veszem a távirányítót, és egy pár másodpercre megállítom a filmet. A kép kimerevedik, éppen csak annyira, hogy én belépjek. Máris ott találom magam a sűrű forgatagban, ahol ezer meg ezer impulzus, lehetőség jön szembe velem, vagy épp a csendes falucska lakói között ülök, és hallgatom a vágyaikat, örömeiket, fájdalmaikat. Nyitott szem, halló fül, éberség… ez a mi világunk.

A folyamat…

Korunkban, amikor minden gépesítve van, és a munka folyamata alig pár percig tart, érdemes visszagondolnunk, hogy milyen is volt, amikor még volt idő a munkára. Egy varrónő, aki szerette azt, amit csinál, ismerte az anyagokat, tudta, hogy melyik anyagban mi rejlik, mik a képességei, és ezzel a tudással kezdte meg a ruha elkészítését.

Az alkotásnak minden mozdulata fontos volt. Nem sietett, nem idegeskedett, pontosan, precízen, boldogan haladt lépésről-lépésre. Amikor elkészült a ruha, örömmel adta át annak, akinek készítette. A ruha szép volt, a „megrendelő” szeme csillogott, a készítő pedig boldog volt, amikor meglátta őt az utcán az általa készített ruhában.

Kormány nélküli autóval közlekedhetünk, fűthető takaró alatt melegedhetünk, vagy akár egy robot csapostól kérhetünk egy korsó zöld sört… Talán ezek várnak ránk 50 év múlva. De hogy mi vár azokra, akik utánunk fogják bogozni a Hálót… Sokszor halljuk, hogy tanulhatunk az elődeinktől, és ez így igaz. Bogoz Ódor sorait olvasva úgy gondolom, hogy nagyon sokat adnak nekünk az utódaink is. Tanulhatunk tőlük, és egyben segíthetünk is nekik, hogy amit a jegyzetekben olvastunk, számukra teljesen természetes legyen. Tanuljuk meg az „anyagok” tulajdonságait, éljük meg a „ruhakészítés” minden pillanatát és adjuk át ezt a tudást. Építsünk parkot, ültessünk fákat, virágokat és gondozzuk egymást. Vállaljuk a különbözőséget és a változatosságot. Merjük kézbe venni a távirányítót, és belépni a körülöttünk zajló forgatásba. Legyünk aktív szereplői, vagy akár készítői a filmnek.

Gaga Zsuzsa

Tessék, csak tessék!

Engedjétek meg, hogy egy nagyon rövid időre felcsapjunk házalónak. Egy jól megpakolt bőrönddel felkerekedünk és bekopogtatunk néhány bogozó otthonába. A bőröndben csupa-csupa olyan „áru” található, ami segíthet bogozói tevékenységeikben. Egyik rekeszben ott vannak a kiadványok: Hangoló, Találkozók Kézikönyve, Felütés, szórólapok… A másikban képzések, amik csapatot építenek, vagy egy közösség vezetésére, szervezésére készítenek fel. Szívesen adjuk a bogozói tréninget, és örömmel működünk közre a közösségek működésének segítésénél. Személyes segítségnyújtást is lehet kérni, vagy rendszeres hírlevéllel tájékoztatunk a folyamatokról. Elsőre négy ember nyitott ajtót. De hallod? Nálad is kopogtatunk! Nézz szét a bőröndben, válassz ki minél többet, mert ezek érted „készültek”, hogy a bogozásodban segítségedre legyenek. Olyanra vágysz, amit most nem találsz meg a bőröndben? Kérünk, szólj, hogy minél hamarabb bekerülhessen, és „használatba vehesd”!

Először Kárpátaljára utazunk, és Dancs Gyurihoz kopogtatunk be.

Én a közösségvezetői, közösségszervezői képzést szeretném kivenni a bőröndből.

Számomra egy ilyen képzés azért lenne fontos, mert azt tapasztaljuk, hogy kevés a kisközösség, a közösségben megélt keresztény hit folyamatosan hátrébb szorul. A Hálóban ez alapgondolat, és a Szentírás is erre tanít minket. A fiatalok, a következő generáció számára fontos erre felhívni a figyelmet, hogy merjenek kezdeni ezzel valamit, nekünk pedig feladatunk, hogy segítséget nyújtsunk számukra.

Egy képzés, amely olyan keresztény fiataloknak szól, akik aktív vezetői szerepet töltenek be egy egyesületben, vagy közösségben, vagy önkéntesként működnek, avagy plébániák potenciális jelöltjei, akik a helyi közösségek munkájába be tudnak kapcsolódni, vagy alakuló közösségek vezetői lehetnek. Célja, hogy felkészüljenek

a saját közösségükben való aktív munkára. Személyiségfejlesztésen és kompetenciafejlesztésen alapuló tréning lenne, mely saját-élmények előhozásán keresztül segíti hozzá a résztvevőket, hogy megértsék a közösségek problémáit és működését.

Kárpátaljáról visszafelé utazva, megállunk Nagyváradon, ahol Konrád Csongort keressük fel bőröndünkkel.

Hűha! Mennyi minden! Legszívesebben mindent kivennék, de azt választom, amin először akadt meg a szemem. Ez pedig a csapatépítés. Biztos vagyok benne, hogy legjobban és legteljesebben csapatban lehet hatékonyan és kreatívan dolgozni. Fontos, hogy az emberek, akik együtt tevékenykednek, jól ismerjék egymást. Ezen felül még fontosak más célirányos képzések, hogy amit csapatban csinálnak az „profi" is legyen. De talán ami számomra a legfontosabb, a személyes kapcsolatépítés! Van olyan terméketek, hogy találkozó? ☺

Keletről, nyugatra tartunk, és egy győri lakásba csengetünk be, ahol Szénássy Judit nyit ajtót.

Tényleg? Bármit választhatok? „Gondolj, gondolj! Micimackós állapotban jobban sikerül." Tudjátok, úgy istenigazából semmire sincs szükségem.

Nem azért, mert olyan fene jól bogoznék, nem azért mert nem jönne jól pl. az, ha jobban értenék a pályázatokhoz. Vagy, hogy ne lenne szükség arra, hogy jobban konyítsak egy klub szervezésének szakmai módszereihez. Hogy nem segítene az, ha tisztábban és konkrétabban megfogalmazott hálós csapásirányokba bele tudna simulni a helyi tényke dé sünk… Egyik se ártana, de egyre erősebb meggyőződésem az, hogy nem ezeken múlik egyik ügyem sikere sem.

„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradnak az építők” – ennek az állításnak a mélyen igaz voltát tapasztalom a közösségépítő munkámban is. Kevésbé patetikusan fogalmazva: az a hitem, hogy ha az Isten szemében kedves „fába” vágom a fejszémet, akkor lehetek akármilyen béna is, lehet látszólag kilátástalan a helyzet, akkor is élni és működni fog a dolog. Ahogy fordítva is igaz: a legkedvezőbb szakmai, tárgyi, személyi feltételek sem elegendőek önmagukban – égi patronálás nélkül.

Az segítené a bogozói (és minden!) munkámat, ha mind jobban az Isten jóváhagyásával, az Istennel egyeztetve tenném azt. Amihez, végső soron, egy egyre élőbb Istenkapcsolat vezethet. Nagyon hálás vagyok azért, amikor a Háló is segít ezen az utamon.

Most utazzunk vissza Budapestre, és látogassuk meg Nyiri Andreát!

Sok szép áru lapul a bőröndben. Nagyon tetszik a *Felütés*, amit már többeknek ajánlottam a közelemben levők közül. A *Hangolót* is mindig nagy örömmel forgatom, nagyon hasznos segítséget nyújt, ha olyanokkal szeretnénk beszélgetni, akik nem nagyon ismerik egymást.

Amit most igazán szeretnék megkapni, a közösségek életéhez egy kis segítség. Gyakran találkozom azzal a jelenséggel, hogy a templomunkban működő sok kisebb közösség *majdnem* jól működik, *majdnem* összehangoltan, de valami apró mozzanat mégis hiányzik a rendszerből. Ilyenkor segítséget adna, ha vagy vezetőképzésen vehetnének részt az érintettek, vagy néhány szakembert segítségül tudnánk

hívni a problémák megoldásához. Hasznosnak találnám, ha lenne olyan, a közösségek problémájában jártas, tapasztalt csapat, amelynek tagjaihoz bátran fordulhatunk, amikor megoldhatatlannak tűnő problémával találkozunk.

Egy másik portéka, amit szívesen látnék a bőröndödben, a bogozóknak szóló lelki input: akár rövidebb formában, rendszeres, de nem túl gyakori ☺ hálós mise szerintem hasznunkra válhatna, vagy évente 1-2 napos lelkigyakorlaton vehetnénk részt közösen. A halászháló csak kétdimenziós, de itt, a Hálóban nekünk a harmadik dimenzió, a Jóisten érezhető jelenléte is nagyon fontos, nélküle hiába vetjük ki a hálónkat.

Gaga Zsuzsa

GYUFASZÁLAK

Bogozók... Embereink. Szolgálattevőink. Barátaink. Önkénteseink. Segítőink. Támaszaink. Ők látnak minket. De mi látjuk őket? Kik is ők? És ők hogy látják magukat, munkájukat? Őket milyen élmények érik? Pár életkép, mely minderről mesél.

„Nagyon nehéz feladat megfogni egy életképet a bogozói létből. Három napja gondolkodom rajta, mit is írjak. Ez a »bogozó« szó nekem ugyanis nem tetszik. Én Isten Apostolának érzem magamat, és amit teszek, az Ő nagyobb dicsőségére teszem. A programok szervezésénél, valamint a mindennapi életben is a Szentlélekre hagyatkozom.

A legutóbbi találkozónkon, Füleken is érdekesen működött a Szentlélek. Távoli falvakból jöttek el emberek, akikhez tőlem függetlenül jutott el a találkozó híre. Hallásból már ismerték a Hálót, és mikor értesültek a találkozóról, mindent megtettek, hogy ott lehessenek. Felkeltek négykor, hogy munkahelyükön elvégezzék munkájukat délig, és

hogy a fél egykor kezdődő Háló találkozóra odaérjenek. Jóllehet páran azt mondták, hogy nem tudtak róla, Füleken ki volt hirdetve, plakátolva és meghívókat is osztogattunk. A véleményem az, hogy akinek ott kellett lennie, ott volt."

Kovács Ági – Felvidék

„Egy kedves barátnőmet sikerült elhívnom egy felvidéki Háló találkozóra. Szerettem volna megmutatni valamit abból, miért is olyan jó találkozni, akár határokat átívelő

módon. A barátnőm nagy örömmel jött. A találkozó szünetében meg utána lelkesen ment oda egy-egy helybélihez, hogy azok mutassák meg neki a városukat. Hazafelé megfogalmazódott bennem, hogy mennyire mások vagyunk. Neki a legnagyobb élményt az jelentette, hogy megnézhette a szép felvidéki várost, míg nekem mindig az a legizgalmasabb, hogy azok, akik ott élnek, hogyan élnek, gondolkodnak, imádkoznak és kik ők, milyen emberek. Ezért vagyok én hálós."

Tamás Magdi – Magyarország

„Időnként nemcsak a hálót bogozzuk, életsorsokat is bogozunk. Augusztus végén csapatépítő hétvége volt a szentgyörgyi bogozóknak Vadastetőn. A program része volt a liturgikus tánc. Oktatója a szomszéd megyéből érkezett. Megkérdezett, hogy nem tudok-e valakit, aki elmenne hozzá bébiszitternek. Pár nap múlva mesélte a kolléganőm, hogy a lányának nem sikerült az érettségije, és azon töprengenek, mihez kezdjen. Közvetítettem a bébiszitter állást, így egy család és egy fiatal életsorsa talált egymásra, megoldásra. Áldás rájuk, a bogozókra, a Hálóra, és a Tarsoly szerkesztőire."

Hajdu Laura – Sepsiszentgyörgy

„Hosszú utat bejártam 2002 óta, amikor először találkoztam a Hálóval. Egy barátnőm hívott meg a zánkai táborba. Nagyon örültem a lehetőségnek, hogy egy tartalmas hetet töltünk együtt. Már az elején kiderült, hogy különböző altáborokat választottunk, és alig találkoztunk a tábor ideje alatt. Ott találtam magam 1499 számomra ismeretlen személy között. Aztán rájöttem, hogy nemcsak az anyanyelvünk közös, de közösek az értékeink, a hitünk, küldetésünk, és amit megéltem az ottlétem során, meghatározó élménnyé vált. Mélyen megérintett a szentségimádás, ahol égő mécsesek mellett térdelt kicsi és nagy, fiatal és felnőtt, a Kárpátmedence minden zugából, és egyesítettük imáinkat az Isten színe előtt. Ezt az egységet ott éltem meg először, és számomra ez máig megtartó erő a Hálóban.

A másik gondolat, amit szívesen megosztok veletek a kárásztelki találkozóhoz kapcsolódik. Elindultam a találkozóra egyedül, távolsági busszal Szatmárról. A szervezőkkel egyeztettünk időpontot, hogy hol kell leszálljak a főúton, ahova értem jönnek és elvisznek a helyszínre, ami több kilométerre található, mert

oda nem lehet másképp eljutni, nincs összeköttetés. Volt egy mobilszámom, meg egy helyi fix. Amikor leszálltam Sarmaságon, ahol nem jártam addig, a buszsofőr megkérdezte, hogy tényleg ott akarok-e leszállni? Mondtam: igen, és ő továbbment. Kora délután volt, és én vártam, hogy jöjjenek értem. Aztán eljött a megbeszélt időpont és nem történt semmi. Sebaj, van telefonszámom, telefonálok és megoldódik a helyzet. Igen ám, de nem csörgött ki, nem tudtam elérni senkit. Közben már kezdett sötétedni. Egyedül az országút mentén, idegen helyen, mire számíthattam? Mégis ott álltam, mert bíztam abban, hogy nem hagynak ott. Számomra a Háló ezt az egymásra való hagyatkozást jelenti, hogy számíthatunk egymásra. Két órás késéssel értem jöttek és

nagyon tudtam örülni a találkozásnak, és ezt a tapasztalatot megőriztem.

Ami még fontos számomra, hogy eleinte a töltekezésemen volt a hangsúly, legfeljebb írtam egy beszámolót, ha valami megérintett. Aztán megszületett a szándék, hogy tenni valamit másokért, azóta keresem a feladatokat és igyekszem hasznossá tenni magam, és a saját talentumaimat betenni a közösbe, a közös ügy érdekében. Nagyon szeretem, és örömömet lelem a csoportvezetésben. Tavaly kipróbáltam a műhelyt is a nagyváradi Kárpát-medencei bogozóin. Ott volt egy olyan szimbólum, hogy felajánlásra kaptunk öt gyufaszálat, amit továbbadhattunk olyanoknak, akik hozzájárultak ahhoz, hogy mi jobb emberek, jobb bogozók lehessünk. Ebben az volt a szép hogy nemcsak adtunk, de kaptunk is és a közös lángot ajánlottuk fel a misében. Az évek során sok értékes társsal gazdagodtam, és nem tudnám megszámlálni, hogy ma hánynak adnék egy gyufaszálat..."

Simai Éva, Éci – Szatmárnémeti

„A bogozói összejövetelek az elmúlt időszakban nálunk többnyire egy igazi közösségi együttlétet is jelentenek, amelyet mindannyian élvezünk. Azt gondolom, hogy ebben nagy szerepe volt a tavalyi lelkigyakorlatnak is. Már több éve tartozom a bogozók közösségéhez, de ilyen élményben addig még nem volt részem. Sikerült valamit letenni a vállunkról és Istenre bíznunk. Ő az, aki dolgozik igazán az ügyünkért. Ezt talán csak akkor értettük meg igazán. Ez sokszor erőt ad azokban a helyzetekben, amikor úgy érzem, ezt épp elfeledjük, ellankadunk."

egy kárpátaljai bogozó

„Férjemmel 1994 óta bogozunk. Értek gyönyörű élmények és kisebb-nagyobb csalódások. Sok szeretetet kaptunk és adtunk, és – most is bocsánatot kérek, de – bizonyára mi is okoztunk fájdalmat. Ilyen a bogozás, ilyen az élet. Kissé ellentmondásos, néha rózsaszín, máskor sötét felhők árnyalják. Tanulunk egymástól, kritizáljuk egymást, de közösen igyekszünk Krisztus felé.

Szerintem röviden a bogozás: élményt nyújtok, felszínen tartom az érzést mindaddig, amíg a másikban megfogalmazódik az igény, olyan erősen, hogy már tenni is képes érte. Ez a friss örömöm Ózdon. Az ötszáz személyes balatonkenesei táborba majdnem százan mehettünk. Ez a HálÓzd! projektnek köszönhető, ami pedig a Háló vezetésének. A tábor után itthon összehívtuk a résztvevőket, ún. táborzáróra. Valamivel később közös fényképnézegetésre. Felvetettük, hogy mehetnénk együtt a füleki találkozóra.

Mindössze ennyi kellett ahhoz, hogy két házaspár – szinte nélkülünk – megszervezze a következő közös programot, amiről már a hírlevélben és a honlapon olvashattatok. Sőt, akik megértették és magukévá tették a Háló üzenetét, már apostolkodtak is, úgy is mondhatnám: bogoztak. Több új családot sikerült bevonni a vanyicsi kirándulásba.

Semmi sem hiányzik annyira a ma emberének, mint szeretetteljes légkörben őszintén beszélgetni. Ezt erőfeszítés nélkül tudjuk nyújtani egymásnak.

Nekem ma ez jutott eszembe a bogozásról.”

Orosz Rita – Magyarország

Hangolótól a vörösborig

Meggyőződésünk, hogy közösségben, együtt jobb bogozni is. De hogyan jöhet létre egy régióban, egy kerületben egy bogozói közösség? És mi tartja őket egyben?

A dolog egyszerűnek tűnik. Mint az élet sok-sok jó és fontos dolgában, talán elég hozzá a meggyőződés és elszánás. Ha azt hiszed, hogy jó dolog másokkal együtt dolgozni, akkor keresd meg és hívd meg őket!

Talán egy másik kerületi bogozó segít megszólítanod a többieket. Vagy a regionális iroda munkatársai is aktivizálják magukat.

A legtöbb esetben a bogozói identitás kialakítása egy folyamat. A Háló találkozó résztvevői azt érezhetik egy idő után, hogy a találkozókon megélt élmények arra indítják őket, hogy aktívabb szerepet vállaljanak. Talán csak a Te szavadra várnak, hogy bogozóvá legyenek. Ugyanakkor pedig közösségre vágynak, ahol együtt dolgozhatnak más bogozókkal. És persze nem csak dolgozhatnak, hiszen egy-egy bogozói összejövetelen munka, tervezés, feladatok vállalása és kötetlen baráti együttlét egyszerre zajlik. Előkerül a Hangoló, vagy éppen az annak szerepét gyakran betöltő vörösbor. Fontos, hogy a bogozók a Hálóért érzett felelősség, a fejlődés és a misszió lehetősége mellett a szemé-

lyes kapcsolatok építéséért jönnek el a bogozói körbe. Egy egyszerű eszköz, ha minden alkalommal megkérdezed bogozótársaidat, hogy mi zajlik feléjük, mit élnek meg saját közösségükben, mik az örömeik vagy éppen bánataik. Persze, ha már kérdeztél, hallgasd is meg őket!

A találkozón pedig meglátszik, hogy közösségben szerveztétek. Például abban, hogy a találkozónak többházigazdája van, így jobban oda tudtok figyelni a régi-új résztvevőkre. De abban is, hogy sokkal több új ötletet és bátor gondolatot sikerül beépíteni a találkozóba. Talán a döntések lassabban születtek, mint ha egyedül szerveztél volna. De Neked magadtól eszedbe jutott volna kalocsai mintát tenni a meghívóra, megszólítani a helyi tűzoltózenekart, avagy mákosgubát vagy éppen gyümölcsturmixot készíteni uzsonnára?

Még a legnagyobb kihívásotok, a lefáradt erőforrások újraaktivizálása is jobban működik közösségben. Bár a többi bogozó is több szintű egyházi, társadalmi feladatokat vállal, mégis, valahogy egymásból lehet erőt meríteni. Akár az új bogozók megszólítására is.

A legnagyobb ajándék a bogozói körben azonban a közös útkeresés és a víziók, ötletek összehangolása. Talán segít, ha több lelki programot szerveztek. Például imacsoportot heti rendszerességgel. Vagy belső képzéseket olyan témákban amelyek Benneteket érdekelnek. És mi lenne, ha közösen vennétek részt bibliodrámás önismereti csoportban?

Csobot Györgydeák Szabolcs
és Koncz András

A KÖZÖSSÉG SZEMÉVEL

Ezúttal Kelet-Magyarországra látogatunk el, itt él ugyanis Salai Gábor és felesége, Kata, akik aktív bogozói a Hálónak. Sokszor mesélnek karizmatikus közösségükről egy-egy találkozón. Most a közösségük egyik tagja, Simkó Róbert mesél róluk, mint bogozókról.

Mutasd be, kérlek a közösségeteket néhány szóval. Hogy alakultatok meg? Mit csináltok együtt, milyen gyakran találkoztok, és miért?

Közösségünk megalakulásában meghatározó szerepet játszott a miskolc-vasgyári templomban közösen átélt-végigkövetett karizmatikus Szentlélek-szeminárium. Utána indíttatást éreztünk a közös folytatásra, s azóta is – 14 éve – járunk össze. Jelenleg heten vagyunk a közösség tagjai. Miskolcon, a Martin kertvárosban, egymáshoz közel lakunk, ettől függetlenül mindnyájan különböző plébániákhoz, illetve gyülekezetekhez tartozunk, sőt közösségünkben római és görögkatolikuson kívül reformátusok is vannak, így gyakorlatban élhetjük meg az ökumenizmust. Megalakulásunk óta vasárnap esténként jövünk össze valamelyikünk lakásán. Alkalmaink legfontosabb része az Istenhez fordulás. Mivel korábbi közösségünkben az idő múltával

találkozóinkon a vendéglátás egyre meghatározóbb lett, és frusztrációt okozott, hogy az imádság kevésbé

fontos, ebben a közösségben a megalakuláskor leszögeztük, hogy imaközösséget alapítunk, és az ima köré szervezzük az estéket. Mostanában közös esti zsolozsmával kezdünk, majd *„Hogy vagyok?”* körben mindenki megosztja az elmúlt hét lelki szempontból fontos élményeit, hangulatát. Ezután éneklés, majd szabad ima következik. Az utolsó részben Anselm Grün egy könyvét olvassuk és beszéljük meg fejezetenként.

Közösségeteknek tagja Gábor és Kata, akik a Háló bogozói. Mit tudtok általuk a Hálóról?

Sokat mesélnek azokról a találkozókról, táborokról, amelyeken ők is részt vettek. Az ezeken a találkozókon szerzett élményeik, ismeretségeik által számunkra is megelevenedik a Kárpát-medence. Hallunk közösségekről, akiknek ugyan személyesen nem ismerjük a tagjait, de örömeik, nehézségeik nagyon közel állnak hozzánk, mert hasonlókat mi is megélünk, átélünk.

Te vagy ti közösségileg voltatok-e már hálós programon?

Hosszú évek óta van Miskolcon hálós mise, ahol a város római és görögkatolikus egyházközségei és a környező települések közösségei jönnek össze negyedévente, hogy egy közös liturgiában együtt imádkozzanak és hálát adjanak. Ezeken az alkalmakon mindig más-más közösség a házigazda, ők asszisztálnak a szentmisén, vezetik az énekeket és olvasnak fel. A szentmise után a vendéglátó közösség általában meghívja a jelenlévőket egy agapéra, ahol személyesen is megismerkedhetünk

egymással. Ilyenkor a közösségek röviden be szoktak mutatkozni, vannak, akik képeket vetítenek magukról, énekelnek vagy élményeket osztanak meg velünk. Mindig kulturális része is: ének, zene, irodalom. Nagyon személyessé teszi ezeket az alkalmakat, hogy az előadókat az előadás után is meg lehet szólítani és beszélgethetünk velük.

örömmel megyünk ezekre a találkozókra, de az egyik legnagyobb élményt az jelentette számunkra, amikor a mi közösségünk volt a házigazda.

A hálós misék mellett megjelentek a klubestek is, ezekre az alkalmakra ugyanazok a közösségek lettek megszólítva, akik a misékre. A klubesteken érdekes előadásokat hallhatunk, mindig van egy kis

Van-e olyan dolog, ami a hálós kapcsolódás révén került be a közösségetekbe?

Gáborék mutatták meg nekünk a Hangolót, amit egy nagyon jó közösségi „játéknak” gondolunk, és ami többször előkerült már közösségi alkalmainkon. A játékot olyannyira megszerettem, hogy karácsonykor,

amikor a nagycsaládunk összejön ünnepelni, akkor is szoktuk játszani.

Gábor több olyan éneket megtanított már közösségünknek, melyeket a hálós alkalmakkor ismert és szeretett meg, ezeket az énekeket mi is örömmel énekeljük.

Úgy hallottam, hogy hálós bogozókkal volt a közösségetek egy közös lelkigyakorlaton. Milyen élmény volt?

Igen, Sajópálfalán voltunk egy közös lelkigyakorlaton, ami az ottani zarándokházban zajlott. Érdekes és emlékezetes maradt, mert sokban eltért egy „átlagos” lelkigyakorlattól. Egy görögkatolikus pap tartotta, fiatalkori barátom, akiről akkor már régóta nem hallottam. Katonalelkészként szolgál, ami az életszemléletére nagy hatással van. A lelkigyakorlaton szokatlanul sok egyéni munka volt, és Gábor hálós barátaival együtt vettünk rajta részt. Egyszerű és elszánt embereknek ismertem meg őket (különösen a pálfalai polgármestert), akikkel komolyabb ismeretség nélkül is lelkesen vetettük bele magunkat a „közös” lelki munkába.

Elvonja-e Gábort és Katát a közösségtől a hálózásuk?

Néhány összejövetelünkről ilyen elfoglaltságuk miatt hiányoznak, de ezt nem rójuk fel nekik, mert örülünk annak, amit tesznek. Örülünk a Háló sikereinek, és annak, hogy közösségünk néhány tagja aktívan részt vesz a Háló munkájában és gratulálunk ahhoz a díjhoz, amellyel munkátokat a közelmúltban elismerték.

Agócs Júlia

ÖNKÉNTES VOLTAM ÉS *NEKEM TETSZETT*

Az Európai Önkéntes Szolgálat (European Voluntary Service - EVS) keretében lehetőséget kaptam, hogy egy évig önkéntesként segítsem a zaragozai Rey Ardid Alapítvány munkáját, amely lelkileg sérült emberek mindennapjaiban segít nekik. Az Alapítvány nem gyógyszerekkel, hanem élményekkel és napi szintű foglalkoztatással igyekszik segíteni állapotukon. Rengeteget tanultam abból az egy évből, és ma napig bárki kérdezi, csak azt tudom mondani: jóllehet azért voltam ott hogy adjak, mégis végül sokkal többet kaptam mint adtam.

1.) Hasznosnak érezni mindazt, amit teszek. Az értékét az adta: másokért tehetem.

Egyik alkalommal foglalkozást kellett tartanom lelkileg sérült nőknek bármely nőket foglalkoztató témában. Nem volt időm felkészülni, nem is tudtam, mi újat tudnék nekik mondani én huszonéves fejjel, amit ők, nálam idősebbek ne tudnának. Egy-két cikket kerestem a neten és gondoltam, beszélgetünk róla. Találtam egy érdekes statisztikát a boldogságról. A statisztika számokban fejezte ki, hogy a boldogságunk hány százalékban múlik rajtunk (40%), hány százalékban múlik a génjeinken (50%) és hány százalékban a családi környezeten (10%). Emlékszem, ez a 40%, amely egészen magunkénak tulajdonítható, egészen meglepte a foglalkozáson résztvevőket. Egyikük meghatódott, mert nagyon meglepte, hogy ilyen nagy százalékban az ő felelőssége, hogy boldog-e. Láttam rajta, hogy bár ez csak egy buta statisztika, de ő ettől a 40%-tól reményt kapott. Mint egy gyermek, úgy

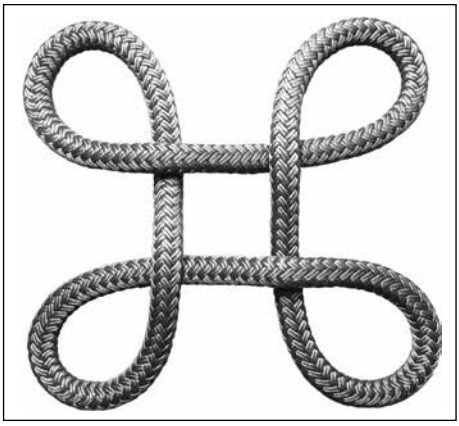

örült a saját felelősségére való rádöbbenésének. Sokszor az a szép a szolgálatunkban, hogy magától működik, nem is mi tesszük a jót, hanem az maga munkál szolgálatunkban.

2.) Felismerni, hogy amikor adok, valójában én kapok. Kapni pedig olyan jó!

Az egyéves önkéntességem leghúsbavágóbb tapasztalata az, hogy az adás, valójában kapást jelent. Ugyanis minden szeretetet, amit adtam, sokszorosan kaptam vissza. Táncterápia foglalkozáson vettem részt segítőként. Volt egy szorongásos, kényszeres nő, Beatriz, aki írtózott minden testi kontaktustól, és direkt építette minden társában önmagáról a távolságtartó jéghegyimidzset. Olyannyira, hogy senki nem próbált meg feléje közeledni. A foglalkozáson azt a feladatot kaptunk, hogy amikor megszólal a zene, menjünk körbe és öleljük meg azt, aki épp utunkba kerül. Előre lehetett jelezni, ha valaki nem akar ebben részt venni. Természetesen egyetlen valaki kérte, hogy őt ne ölelje meg senki: Beatriz. Elgondolkodtam magamban: micsoda badarság nem akarni, hogy megöleljenek! Ilyen nem is létezhet, ennek védekezésnek kell lennie. Beatriznak nagyon kell félnie valamitől. Kockáztattam. Mikor megszólalt a zene odamentem hozzá és nagyon finoman, de megöleltem. Láttam az arcán, a szája szegletében egy rejtett mosolyt. A terápia végén el kellett mondani, mi volt a legjobb élmény a foglalkozás alatt. Beatriz azt mondta, hogy az, hogy megöleltem. Egyet nem tudott: nekem még jobb volt.

3.) Megtapasztalni, hogy amikor segítesz, megsokszorozódik benned az erő, a kitartás és a bátorság. Ha mások segítéséről van szó, rejtett tartalékaid jönnek elő. Az addig nem is sejtett tartalékok tudata pedig a későbbiekben is szárnyakat ad.

Mozgáskorlátozottakat vittünk el a természetbe különböző kalandos programokra. Egyik ilyen volt a lovaglás. Sosem lovagoltam előtte, de rátettek a lóra és beálltam lovammal a sorba a „lóratett” betegeink közé. Nem volt idő félni, mert arra kellett figyelnem, hogy az előttem lovagoló, a szemére csak 30%-osan

látó José Manuel jó irányba húzza-e a lovát, és hogy a túlsúlyos kamasz lány, Sole nem esik-e le a lóról, hisz nálam is kevésbé gyakorlott, valamint, hogy a hatvan feletti Carlos, aki remeg, mint a nyárfalevél, nem kap-e épp szívinfarktust. A saját lovamra, a saját lábamra és a saját ütememre nem is figyeltem, mégis ment. Vitt a ló, mert talán ő is tudta, hogy rajtunk a világ szeme. Én pedig úgy szálltam le róla, mint egy profi zsoké. Mert látva a magukra büszke, korlátaikat és félelmeiket leküzdő arcokat, magam is leküzdöttem korlátaimat és félelmeimet.

4.) Elfogadni és elfogadva lenni.

Nem tudtam spanyolul, amikor kimentem önkéntesnek Spanyolországba. Ezt azok szenvedték meg, akik segítésére kimentem önkénteskedni. Lelkileg sérült emberek mindennapjaiban vettem részt. Nagy nehézség, ha az alapvető kommunikációban gondok akadnak. Makogtam, mutogattam, elakadtam, rosszul ragoztam, rossz szót használtam… mégis, mégis tanulási folyamatomat szebbé tette az a sok segítség, szeretet, türelem, humor, amivel a spanyol nyelvvel való

ismerkedésemet követték. Soha egy rossz szót, egy csúfolódó tekintetet, türelmetlen legyintést nem kaptam, csakis elfogadást, türelmet és kedvességet. Bár ezek egyszerű emberek voltak, volt, aki leült velem, leírta nekem a ragozásokat. Egy másik a szavakat kérdezte mindig ki. Az egyik legszebb élményem, hogy az egyik nagydarab szakállas öregúr a saját kis pénzén másolt ki nekem oldalakat egy gyerekkönyvből a könyvtárban, hogy könnyebben sajátítsam el a nyelvet. Nagyon elszomorodik az ember és még magányosabbnak érzi magát távol az otthonától, ha még a kommunikációjában is korlátozott, de ezek az emberek szolgálatomat meghálálandó így fejezték ki azt, hogy mivel te is elfogadsz minket, mi is elfogadunk téged. Nosza hát, hajrá a spanyollal! Én meg csak mosolyogtam és annyit mondtam: gracias.

5.) Elnyerni mások bizalmát. A bizalom pedig az egyik legértékesebb ajándék, amit bárkitől is kaphatunk.

Egy évet töltöttem önkénteskénti Spanyolországban. Az egyik spanyol önkéntes egy vagány, nagymenő srác volt. Egy év múlva

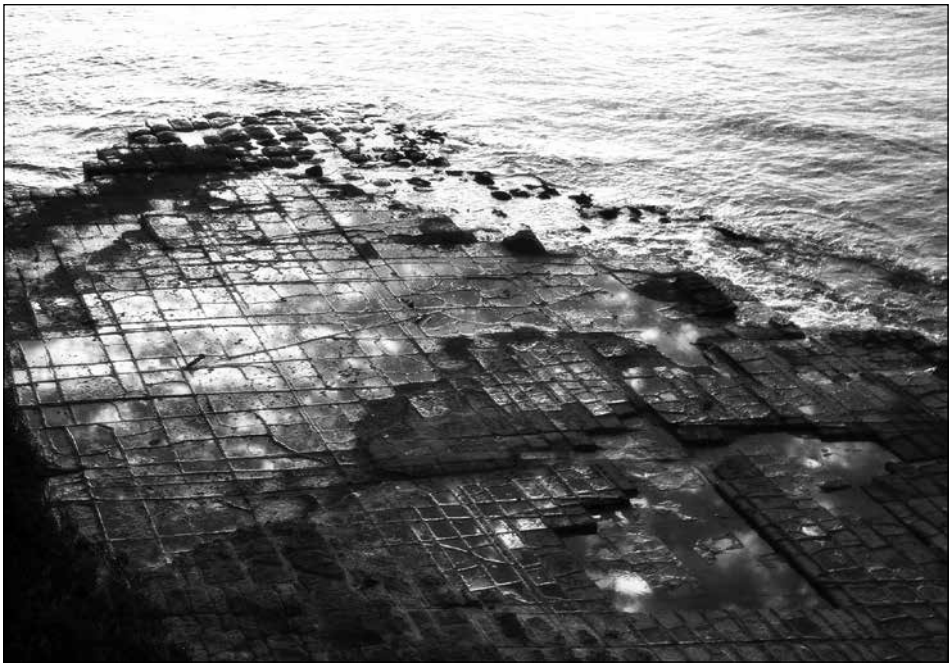

nyáron visszatértem táboroztatni. Döbbenten láttam, hogy Kike elvesztette egyik karját. A többiek elmesélték, hogy gyorsan vezetett, balesetezett, és ez lett a vége. mintha egy iskolás gyerek lenne. Én éreztem magam kellemetlenül a kiszolgáltatottságától. De napról napra közeledtünk és végül a balesetről is és az „új" életéről is

Sokaknak segítenünk kellett az étkezéseknél. Kikét megkérdezték, hogy kit szeretne maga mellé, hogy kihozza a tálcáját, és segítsen neki a hús felvágásában. Ő engem mondott. Nagyon nehéz volt. Mindkettőnknek. Úgy tenni, mintha az eltelt egy évben nem történt volna semmi, nem nézni a csonkra és az egykor életerős fiatal férfinak rezzenéstelenül vágni fel a húst, tudtunk beszélgetni. Hálás voltam a bizalmáért, és kimondottan büszkeséget éreztem, hogy neki én segíthetek. Tudtam, hogy lelkileg nagyon nehéz kiszolgáltatottnak lenni, de amikor ezt megteheted valakivel szemben, akkor az korlátaid közt is a legnagyobb szabadságot jelenti.

Legeza Kata

Egy bogozó imája

Atyám, magyarok és minden nép Atyja, most hozzád fohászkodom. Elsősorban hálaadásra nyitom ajkam.

Köszönöm Neked ezt a közösséget, amit mi Hálónak hívunk. Bizonyára rangidős testvéreim nevében is szólhatok, amikor megköszönöm Neked az elmúlt huszonegynéhány esztendőt a maga küzdelmeivel és sok-sok örömével.

Köszönöm, hogy Te formáltad a Hálót ebben az időszakban és nem előregyártott válaszok születtek a hogyanokra és a miértekre, hanem a te Lelked vezette a vezetőket és a tagokat egyaránt. Köszönöm az ő nyitottságukat és Lélekre-figyelésüket. Ezt kérem Tőled a maiakra is, Atyám. Még a hibáikat is megköszönöm, Neked Uram, mert volt miből tanulni, és ezek is lassan igazgyöngyökké váltak, akárcsak az a sok verejtékcsepp, amivel építgették, bogozgatták az egyre szélesülő Hálót.

Köszönöm, hogy megmutattad nekünk, hogy az áldozathozatal mennyi örömet és szeretetet szül, s hogy szürke napjaink élhető, tartalmas életté válnak.

Köszönök Neked csecsemőt és aggastyánt, köszönöm Neked a fiatalok lendületét, az öregek bölcsességét, a középkorosztály alkotni tudását és vágyát.

Köszönöm Neked a vezetők józanságát és alázatát, hogy néha a Bölcsek Köréhez folyamodnak tanácsért, amikor azt a helyzet megköveteli.

Köszönöm Neked a nyitottságot és az elfogadást, hogy olyan közösséget teremtettél, ahol nem kell letagadnunk semmit emberségünkből ahhoz, hogy közösségben lehessünk Veled és egymással. Ahol nem kell egyház-konformmá válnunk ahhoz, hogy Egyház lehessünk, hanem éppen ellenkezőleg, mi lehetünk annak aktiv formálói.

Köszönöm, hogy megmutattad, hogy egymás elfogadása nagyobb érték a vallásosságnál, mert azt a Belőled fakadó hit táplálja.

Utolsóként, de nem utolsó sorban köszönöm Neked Atyám a Háló Kárpát-medencei dimenzióját. Köszönöm, hogy a Kárpát-haza számunkra nem térkép többé, hanem élő magyar testvérek lélek-lánca,

ahol a helységnevek szerető és szerethető embertestvérek arcát jelentik, hogy hazánk lehessen a földön, és Illyés Gyula szavával élve hazánk lehessen a magasban is.

De nem lennék ember, Atyám, ha ezzel most befejezném Hozzád dadogó imám. Kérek, mint ahogyan Fiad tanította, hogy kérhetünk, mert Te azt megadod.

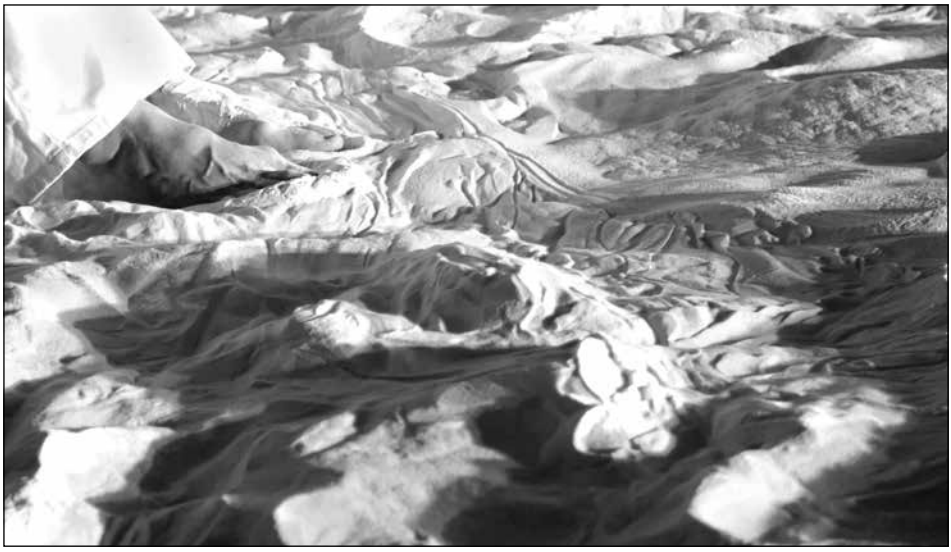

Hitet kérek, a Te legnagyobb ajándékodat, annak minden gyümölcsével együtt. Hitet, amely célt, mélységet és tartalmat ad életünknek, közösségünknek.

Kérem Tőled az el nem fáradás, a kitartás, a türelem és a megbocsátás kegyelmét akkor, amikor bogozásról van szó. Kérem Tőled a tisztán látás és a józanság kegyelmét akkor, amikor döntéseket kell hozni a Hálóban annak hogyan továbbjáról, fejlődéséről.

Kérem, hogy ments meg az olyanoktól, akik „önkifejeződésük" szinterének használnák a Hálót.

Kérem Tőled a felnőttséget keresztény hitünk megélésében, hogy amikor kell, a konstruktiv kritika eszközével merjünk élni. Ne engedj bólogató Jancsikká válnunk azt híve, hogy ezzel jámbor keresztényekké leszünk!

Sok-sok kegyelmet kérek Tőled Atyám a radikális keresztény magyar életre. Adj nekünk életet és életteret, Atyám!

Ámen.

Tímár Sándor

Kiadja: Háló Egyesület, www.halo.hu, tarsoly@halo.hu
Szerkesztők: Agócs Júlia, Gaga Zsuzsa, Koncz András, Legeza Kata, Legeza Márta;
korrektúra: Lindeisz Ferenc; tördelés: Kenyeres Csilla; nyomda: Demax.